

DE WINKELFEE. Vulpotlood

28/04/2012 | Bie Vancraeynest

Of de klanten willen aanbellen voor de winkel? 'le typographe' zit in zijn atelier. Dan niet. Ik gruwel van winkels of cafés waar je aan moet bellen. Als sterzanger of kaartenverkoper ben ik weinig waard.

Een extreem gebrek aan assertiviteit overvalt mij vaker bij het winkelen. Het voelt alsof ik me moet verontschuldigen omdat ik iets wil kopen. In mijn professionele leven moet ik al danig op mijn strepen staan, zodat mij weinig doortastendheid rest voor privé zaken. Ik draal op de drempel en vertrek, keer terug op mijn passen, loop dan toch door. Maar 's anderendaags sta ik weer voor de etalage waar ik bleef haperen aan een vulpotlood, tussen allemaal andere mooie klassieke kantoorpullen.

'Le typographe' zit alweer in het achterhuis te travakken. Ik haal diep adem en bel dan toch aan. Hij komt eraan en het rolluik gaat tergend traag naar boven. Ik wijs naar het vulpotlood. 'Ah, een "pencil".' Hij ziet er oprecht gelukkig uit met mijn komst én mijn keuze, maar ik blijf het gevoel hebben dat ik hem uit bed heb gebeld. Hij stelt met enige zekerheid nog iets beters voor me te hebben en duikt in een kast. 'Kijk', glundert hij, en hij toont me een doosje kleinere zwarte vulpotloden die zo in mijn portemonnee kunnen. 'Is dat niet formidabel?'. We kijken elkaar net iets te lang aan en er is sprake van een 'moment'. Dit is geen aankoop, hier wordt iets gedeeld.

Wat is het met papierwaren (het meervoud van papierwas?) dat mij zo in verrukking brengt? Latjes, schriftjes en stiftjes. Stempels en mappen. Er schuilt een pennenlikker in mij sinds ik in de lagere school mijn eerste 'rubriceerschrift' in handen kreeg. Ik vermoed er een compensatie in voor mijn overigens bijzonder slordige natuur. Een winkel voorbijlopen die grossiert in wat ze in het Engels stationary noemen, dat kan ik in elk geval niet. Er zijn enkele klassiekers onder het schrijfgerei waarvan je er niet genoeg in huis kunt hebben en waarvan de aankoop me vervult met dromen van het begin van een nieuw verhaal. Het voor de eerste keer openvouwen van een vers schrift en dan de datum in de kantlijn schrijven met een gloednieuwe balpen, dat gevoel.

Het vulpotlood vindt zijn plaats in mijn uitgebreide collectie Uni Posca, Uni-ball eye fine, Zig Calligraphy pen 2.0, Artline 210 medium 0.6, Pilot Fineliner (in vier kleuren). Ik heb niets tegen tablets, maar pen en papier, potlood en schetsblok, dat blijft toch het echte werk. Dat is geen misplaatste nostalgie of retrochic, maar een kwestie van zintuiglijke beleving. Het allerbeste tactiele scherm kan de sensatie van het glijden van een uni-ballstiftje over het blad, het zachtjes drukken van een koningsblauwe bic in een vel papier of de dikke aanzet van een Poscastift niet compenseren.

Ik denk aan die ruimtevaartanekdote die allicht niet op ware feiten berust, maar als metafoor daarom niet minder goed werkt. De Nasa zou miljoenen dollars hebben geïnvesteerd om een balpen te ontwikkelen die ook bij gewichtloosheid bruikbaar is. De Russen, die namen potloden mee. Zou 'le typographe' dit verhaal kennen, vraag ik me af? Allicht, van een man die zijn drukwerk nog in loden letters zet, verwacht ik niets anders.

Een klein vulpotlood kan je kopen bij 'Le typographe' in de Amerikaansestraat 67 in 1050 Elsene. Het kost 4,5 euro.